

Arrest

nr. 153 199 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2009 werd verzoeker gecontroleerd door de politie van Geraardsbergen.

Op 19 maart 2009 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 maart 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Die aanvraag werd op 13 oktober 2009 geactualiseerd.

Op 12 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 5 november 2010 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21 februari 2011 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw D. K. N. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Geraardsbergen.

Mevrouw D.K. ondertekende diezelfde dag een verbintenis tot tenlasteneming van verzoeker.

Verzoeker verkreeg verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn Belgische partner.

Op 1 februari 2012 bevestigde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Geraardsbergen dat mevrouw D.K. op 7 november 2011 ambsthalfve werd afgeschreven van de gezamenlijke woonplaats.

Op 23 februari 2012 werd verzoeker door de gemachtigde uitgenodigd om ten laatste op 24 mei 2012 documenten voor te leggen die moesten toelaten om zijn situatie te onderzoeken (artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet).

Op 20 februari 2013 stelde verzoekers partner, op eenzijdige verklaring, een einde aan hun wettelijk samenwonen.

Op 20 maart 2013 besliste de gemachtigde een einde te stellen aan verzoekers verblijf van meer dan drie maanden en beval hem het grondgebied te verlaten (bijlage 21), daar was gebleken dat er geen samenwoning noch gezinscel meer bestond tussen verzoeker en zijn Belgische partner. Hij stelde hiertegen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest met nummer 121 474 van 26 maart 2014 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, doch vernietigde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 april 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 12 juni 2014 ondertekende verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer T. S, van Belgische nationaliteit. Er werd een onderzoek gestart in het kader van een eventuele schijn wettelijke samenwoning.

Op 27 juni 2014 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap (bijlage 19ter).

Op 22 september 2014 gaf het parket van de procureur des Konings van Oost-Vlaanderen een negatief advies aangaande de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner.

Op 30 september 2014 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent de wettelijke samenwoning te registreren. Verzoeker en zijn partner gingen hiertegen in beroep bij de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Op 25 maart 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker.

Dit betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg het verblijf aan op basis van wettelijke samenwoning met S., T. (rr. [...]) op 27.06.2014. Alhoewel betrokkene tot op heden niet in het bezit werd gesteld van de F-kaart, heeft hij wel degelijk intussen het verblijfsrecht uitgeoefend als een burger van de Unie. De situatie van betrokkene is intussen echter volledig gewijzigd.

Uit het administratief dossier blijkt dat intussen de ambtenaar van Burgelijke stand, op advies van het parket, ertoe beslist heeft de wettelijke samenwoning van betrokkene niet te erkennen. Vandaar dat de wettelijke basis voor het uitoefenen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, §2, 2° eigenlijk onbestaande is geworden. Betrokkene is weliswaar in beroep gegaan tegen de beslissing van niet registratie van de wettelijke samenwoning.

Echter, dit doet geen afbreuk aan de vaststellingen die in het kader van het onderzoek naar de wettelijke samenwoning werden gedaan en waaruit blijkt dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht wist te bekomen. Zo blijkt uit het onderzoek dat betrokkene en zijn vermeende partner tegenstrijdige verklaringen afleggen over wanneer ze elkaar hebben ontmoet, sinds wanneer ze een relatie hebben, of de familie van betrokkene op de hoogte is van de homoseksuele relatie van betrokkene, betrokkenen weinig van elkaars relationele verleden afweten, betrokkene plotsklaps (1 week na betekening van een bevel) ineens een nieuwe partner heeft waarmee hij de wettelijke samenwoning wenst af te sluiten, betrokkene tot op heden in België relaties heeft gehad met vrouwen terwijl de huidige wettelijke samenwoning met een man werd afgesloten en hij beweert wel degelijk een seksuele relatie met die man te hebben, edm. Betrokkene lijkt dus een relatie met een man te veinzen om het verblijfsrecht te kunnen bekomen en uitoefenen. Het afsluiten van de wettelijke samenwoning was daarbij van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht toe te staan aan betrokkene.

Overeenkomstig art. 42 septies kan daarom het verblijfsrecht heden worden beëindigd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet .

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

"Aan verzoeker werd op 14.04.2015 een beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht van meer dan drie jaar met bevel om het land te verlaten betekend. Deze kennisgeving had betrekking op het beslissing van 25.03.2015. Zoals ieder beslissing of administratieve akte dient ook deze akte betekend te worden en gemotiveerd conform de hierboven vermelde bepalingen. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn. Uit de inhoud van de overhandigde akte kan evenwel helemaal niet worden uitgemaakt of de motivering afdoende is. Als reden van de beslissing wordt aangegeven:

Betrokkene vroeg het verblijf aan op basis van een wettelijke samenwoning met S. t. op 27.06.2014. Alhoewel betrokkene tot op heden niet in het bezit werd gesteld van een F-kaart, heeft hij wel degelijk intussen het verblijfsrecht uitgeoefend als een burger van de Unie. De situatie van betrokkene is intussen echter volledig gewijzigd. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Waarna wordt verdergegaan met hetgeen de ambtenaar van de Burgerlijke stand heeft aangehaald in zijn beslissing waartegen beroep is aangetekend. Verweerder stelt dat de situatie volledig gewijzigd is.

Dit wordt ten eerste ontkend en is precies de essentie van de discussie voor de rechtbank.

Ofwel is de situatie gewijzigd waardoor impliciet erkend wordt dat de situatie van de wettelijke samenwoning ab initio volledig rechtsgeldig was en diende te worden geregistreerd met alle verblijfsrechtelijke gevolgen vanden. Ofwel was de situatie ab initio zo dat er geen registratiemogelijkheid bestond van de wettelijke samenwoning en dat deze situatie ook thans nog zou bestaan, hetgeen door verzoeker eveneens wordt betwist. De twee hypothesen hebben tot gevolg dat een volledig gewijzigde situatie enkel kan leiden tot een erkenning van de samenwoning ab initio. Trouwens verzoeker woont nog steeds samen met de heer S. T. zodat niet kan verondersteld worden dat de situatie volledig is gewijzigd zoals verwerende partij voorhoudt. Verzoeker is dan ook van oordeel dat in eerste instantie een beslissing van de rechtbank kan eerste aanleg dient te worden afgewacht en

huidige beslissing met daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten voorbarig is. De motivering is dan ook niet afdoende.”

De in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning van betrokkene heeft geweigerd en bijgevolg de wettelijke basis voor het uitoefenen van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet onbestaande is geworden. De gemachtigde erkent dat verzoeker hiertegen in beroep is gegaan bij de rechtbank van eerste aanleg doch meent dat dit geen afbreuk doet aan de vaststellingen van het parket en de ambtenaar van de burgerlijke stand, met name dat verzoeker en zijn partner tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over verschillende elementen aangaande hun relatie, verzoeker voorheen een relatie heeft gehad met een vrouw om kort nadien een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen met een man. De gemachtigde meent dat de relatie met de man geveinsd is en dit een doorslaggevend element is geweest om het verblijfsrecht toe te staan aan verzoeker. Om die redenen maakt de gemachtigde toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De aanhef van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2:

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: [...]”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker op grond van zijn relatie met de heer S.T. nooit in het bezit werd gesteld van een F-kaart, doch enkel een verblijfsrecht heeft uitgeoefend als familielid van een Belg omdat conform artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet de termijn van zes maanden was verstreken sedert de aanvraag van 27 juni 2014 alvorens de beslissing werd genomen.

Het kernargument van verzoeker bestaat erin dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn, omdat de gemachtigde het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg niet heeft afgewacht. Hij betwist dat de situatie gewijzigd is, wijst erop dat hij nog steeds samenwoont met de heer S.T. en meent bijgevolg dat het gegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geweigerd melding te maken van de wettelijke samenwoning niets heeft gewijzigd aan de situatie, in tegenstelling tot wat de gemachtigde heeft gesteld.

De Raad meent echter dat de gemachtigde geheel terecht aanstipt in de bestreden beslissing dat een verblijfsrecht dat steunt op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet melding maakt van een “geregistreerd” partnerschap. Het feit dat er dus op het ogenblik van de bestreden beslissing een procedure hangende is tegen de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand om de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, doet er geen afbreuk aan dat er dus geen geregistreerd partnerschap was. Mocht verzoeker alsnog een vonnis verkrijgen van de rechtbank van eerste aanleg, waarin wordt bevolen de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, wat *in casu* in het geheel niet is aangetoond en waarover de raadsman van verzoeker ter zitting ook niets heeft verklaard, dan zal verzoeker pas na dit vonnis aan de vereiste van het geregistreerd partnerschap voldoen en kan een nieuwe aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet worden ingediend. De Raad meent bijgevolg dat indien de rechtbank van eerste aanleg, meer bepaald de familierechtbank, zou bevelen de wettelijke samenwoning te melden in het register, dit niet kan beschouwd worden als een *ab initio* registratie, doch als een registratie die pas tot stand komt na het eventuele vonnis in die zin.

De Raad kan niet volgen dat de gemachtigde er *in casu* toe gehouden zou zijn te wachten met het nemen van zijn beslissingen tot beëindiging van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, tot uitspraak door de rechtbank van eerste aanleg, nu aan dit beroep geen schorsende werking kan worden toegekend. Conform de voorbereidende werken kan op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet in geval van fraude immers “*op elk moment*” een einde gemaakt worden aan het verblijf van een familielid (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 55). De beoordeling of er sprake is van fraude die van doorslaggevend belang is geweest voor het verblijfsrecht, komt wel degelijk toe aan de gemachtigde en hij is er niet toe gehouden het oordeel van de rechtbank van eerste aanleg af te wachten. De Raad kan in het kader van zijn wettigheidstoets ook alleen erkennen dat de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden beslissing terecht kon vaststellen dat er geen sprake was van een geregistreerd partnerschap.

Verder poneert verzoeker gewoon dat hij thans nog samenwoont met de heer S.T, doch toont hij dat niet aan. Hij toont evenmin aan hoe een feitelijk samenwonen van invloed zou zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker eveneens de schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, moet de Raad vaststellen dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit wetsartikel schendt. Bijgevolg wordt deze schending niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES